

срѣдства въ театралното изкуство. Да се от-
стѣпи отъ тѣзи правила, да се надживѣятъ тѣ
отъ артиститѣ, това е страшно трудно за про-
винцията, дето липсватъ добри режисьори и
нѣма достатъчно време за обработване на ро-
литѣ. Въ тѣзи води плуваше нѣколко сезона
и Б. Андреевъ. Колкото и да се стремѣше да
бѣде самостоятелна актьорска личностъ, той
не можеше да устои предъ силата на невеже-
ството, което винаги успѣва да окаже влияние
и върху най-твърдия човѣкъ. Единъ такъвъ
слабъ повѣй на влияние се забелязваше и въ
нѣкои роли на Андреева — предимно въ ония
роли, които не допадаха на артиста. Така не-
говиятъ докторъ отъ „Да бѣдешъ баща не е
лесно“, каточели не бѣше на мѣстото си. Въл-
чанъ Нановъ отъ „Боряна“ не бѣ напълно
улученъ. Този селски чорбаджия на Андреева
„много се ежи, заваля се безсилно въ крѣсци
— когато трѣбва кратко, заповѣднически да
отсича“ (Вл. Василевъ). У неговия д-ръ Бара-
ни Домокошъ отъ „Матура“ все имаше нѣщо,
което куцаше — той твърде много подчерта-
ваше, натъртваше при апострофитѣ. Ето и
Панфиличъ отъ „Правдата е хубаво, но ща-
стието е по-хубаво“: „При плътното вживява-
не въ неговия нравъ, на Б. Андреева трѣбва
само по-отчетливъ и гръмтъкъ гласъ. Да не
бълбочи, каточе е набралъ въ гърдитѣ си цѣ-
ла планина отъ звукове“ (Ст. Янева).